

סמדר בן-נתן, משרד עורכות-דין

SMADAR BEN-NATAN, LAW OFFICES

רח' הוברמן 10, תל-אביב-יפו 64075
טל: 03-5619666, 03-5320076 tel: פקס: 03-6868596
Email: bnls@netvision.net.il

SMADAR BEN-NATAN, ADV.

GALIT LUBETZKY, ADV.

MICHAL POMERANZ, ADV.

AYALA ZABAN, ADV.

סמדר בן-נתן, עו"ד

גלית לובצקי, עו"ד

מיכל פומרנץ, עו"ד

איילה צבן, עו"ד

בהול

17 יולי 2014

לכבוד:

האלוף ניצן אלון

אלוף פיקוד מרכז

pniot-tzibur@mail.idf.il באמצעות דואר אלקטרוני

מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

הנדון: בית משפחת אבו עיישה, ת.ז. בחברון

השגה בהולה

משפחת אבו עיישה מילאה את ידי לייצגם בכל הנוגע לכוונתכם להרוס את המבנה בו הם מתגוררים (מצ"ב יפוי כוח), ובהתאם לכך מוגשת השגה זו:

1. ביום 16.7.2014 לפנות בוקר קיבלה משפחת אבו עיישה הודעה על כוונתכם להחרים ולהרוס את החלק המערבי בקומה הראשונה במבנה בו הם מתגוררים, ע"פ תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: "תקנה 119"). לפי ההודעה שנמסרה למשפחה, ננקט צעד זה הואיל ומר עאמר אבו עיישה, ת.ז. 410783273 (להלן: "החשוד") ביצע ביום 12/06/2014 פיגוע טרור". בהתאם להודעה, ניתן להשיג כנגד ההחלטה עד ליום 18.7.2014 בשעה 10:00.
2. ביום 30.6.2014, עוד קודם לקבלת הודעה זו, הגיעו כוחות צה"ל לבית המשפחה, והרסו את החלק המזרחי בקומה השנייה במבנה. בו התגורר החשוד עם אשתו ושלושת ילדיו עובר ליום 12.6.2014. הרס הדירה נעשה מבלי שניתנה לבני המשפחה הודעה מוקדמת, וממילא לא ניתנה הזדמנות להשמיע טיעונים כנגד ההריסה. עוד יצוין, כי הריסת הדירה גרמה לנזקים קשים לשאר הדירות במבנה.
3. יודגש, כי כל עוד מתנהלים ההליכים בעניין הכוונה להחרים או להרוס את הבית, לרבות השגה זו, אין לפגוע בבית המשפחה. כמו כן נבקש להבהיר, כי אם וכאשר תידחה השגה זו

והחלטתכם תעמוד בעינה, יש בכוונתנו לפנות בעתירה דחופה לבית המשפט העליון. לשם

כך, יש לאפשר לנו פרק זמן סביר, מבלי שתינקט כל פעולה שתפגע בבית.

4. משהרסו כוחות צה"ל דירה אחת במבנה, ניתן להסיק כי הלכה למעשה נעשה כבר שימוש בסמכותך לפי תקנה 119 להרוס את ביתו של החשוד. לפיכך, אין לעשות שימוש נוסף ולהרוס דירה נוספת במבנה המשפחה, בגין אותו מעשה של אותו חשוד.
5. נוסף על האמור, יטענו מרשיי, כי ההחלטה להחרים ולהרוס את ביתם הינה החלטה פסולה, מהטעמים הבאים:
  - א. הריסת בתים ככלל הינה פעולה אסורה, הפוגעת בזכויות יסוד של חפים מפשע, ומנוגדת למשפט הבינלאומי ההומניטרי;
  - ב. הריסת בית המשפחה תביא לפגיעה בחפים מפשע, לרבות ילדים ותינוקות, ותפגע בחזקת החפות של החשוד בחטיפה וברצח;
  - ג. הריסת הדירה ביום 1.7.2014 נעשתה בניגוד לכללי המשפט המינהלי, תוך הפרה ברורה ובוטה של זכותם של מרשיי לטיעון ושימוע;
  - ד. ההחלטה להרוס את בית מרשיי אינה מידתית, בין היתר מאחר והיא חורגת מביתו של החשוד ומשפחתו הגרעינית לביתם של יתר בני המשפחה המורחבת.
6. לאור כל האמור, נבקשך להורות על ביטול ההחלטה האמורה.

עיקר העובדות הצריכות לעניין:

7. בבית אבו עיישה, שבעליו הוא אבו עיישה, ת.ז. , מתגוררות כיום 15 נפשות. הבית מורכב משתי קומות. בקומה התחתונה שתי דירות, ובעליונה שלוש דירות. בקומה הראשונה מתגוררים 1 ו אבו עיישה, יחד עם ביתם בת ה-19; בקומה העליונה מתגוררים בדירה אחת 1 ו אבו עיישה, יחד עם שני ילדיהם, בן השנתיים והתינוקת בת 4 הודשים; בדירה נוספת מתגוררים 1 ו אבו עיישה עם בנם בן השנתיים.

• מצ"ב חשבוניות בגין הוצאות הדירה, ע"ש עומר אבו עיישה ומסומנות א'

8. עד ליום 30.6.2014 התגוררה משפחת אבו עיישה, אשתו ושלושת בניהם, בגילאי שנה וחצי עד 5 וחצי, בדירה המזרחית בקומה העליונה של מבנה המשפחה. ביום 30.6.2014 הגיעו לבית המשפחה כוחות צה"ל, נכנסו לדירת אבו עיישה, וביקשו מבני המשפחה לצאת מהדירה. לאחר כמה דקות נשמע במקום פיצוץ, אשר הרס את דירת המשפחה

כליל, לרבות 3 חדרי שינה, חדר מגורים ושירותים. בעקבות הפיצוץ נגרם נזק לקירות המבנה כולו, אשר אילץ חלק מהמשפחות המתגוררות במבנה לעזבו, לפחות באופן זמני.

• מצ"ב תמונות המתעדות את הרס דירת המשפחה ומסומנות ב'

9. לאחר הרס דירת המשפחה, עברה איכראם אבו עיישה עם שלושת ילדיה לדירה בקומה הראשונה של המבנה, בחלקו המערבי. היא הדירה לגביה ניתנה ההודעה ביום 15.7.2014.

10. כלומר, כוחות צה"ל כבר הרסו דירה אחת, בה התגוררה משפחתו של החשוד. הרס דירה זו נעשה ללא הליך מינהלי ראוי. כעת, משעברה משפחתו הגרעינית של החשוד להתגורר בדירה אחרת, לא ברור מדוע יש כוונה להחרים ולהרוס גם דירה זו. האם בכוונת צה"ל להרוס כל בית בו תגורר משפחתו של החשוד?

11. מכאן השגה זו.

האיסור על הריסת בתים:

12. הריסת בית משפחה מהווה צעד אכזרי ובלתי אנושי. הגורם טראומה קשה למשפחה ומותר אותה חסרת כל, תוך פגיעה בזכות הקניין ובזכות לקורת גג ובמצב של עקירה, העדר קורת גג ותלות מוחלטת בסביבתם.

13. ההריסה מהווה פגיעה מכוונת במי שלא פשע, ומנוגדת לעיקרון יסוד מוסרי ומשפטי ראשון במעלה. על פי "לא יומתו אבו על בנים ובנים לא יומתו על אבות, כי אם איש בחטאו יומת" (מלכים י"ד, ה-ו, וראו גם דברי כב' השופט חשין בבג"ץ 2006/97 גנימאת נ' אלוף פיקוד המרכז פ"ד נא(2) 651, 654), ועל כן היא אסורה מכל וכל.

14. יתר על כן. דומה כי אין צורך להכביר במלים על פגיעתה של הריסת בתים בזכויות אדם מוגנות. הריסת בתים פוגעת בזכות לכבוד, בזכות לקיום בכבוד ובזכות לקניין. היות שהריסת הבית פוגעת בבני משפחה חפים מפשע, אשר לא היה במעשיהם כדי להביא להריסה, וממילא אין ביכולתם להשפיע על החלטת המשיב, פוגעת ההריסה פגיעה אנושה גם באוטונומיה של הרצון, ובהיות האדם אדון למעשיו ואחראי לתוצאות מעשיו (ר' והשווה עמ"מ 10/94 פלוני נ' שר הביטחון. פ"ד נג(1) 97, 107).

15. הריסת בתים אף מנוגדת למשפט הבינלאומי ההומניטרי, האוסר על ענישה קולקטיבית ועל פגיעה והרס של רכוש פרטי. (ס' 33 ו-53 לאמנת ג'נבה הרביעית, ס' 46 לתקנות האג).

16. בשל הפגיעה הקשה בזכויות יסוד, ובשל הנזק הבלתי הפיך הנגרם לבני המשפחה, שלא חטאו בדבר, נקבע כי החרמה והריסת בית לצרכי הרתעה לפי תקנה 119 יעשו אך ורק בכפוף להליך

מינהלי ראוי, לרבות הקפדה על ביסוס עובדתי, מתן התרעה והזדמנות הוגנת לטיעון, ועוד (ר' בג"ץ 9353/08 **הישאם אבו דהים נ' אלוף פיקוד העורף**, (פורסם בנבו, 5.1.2009)).

17. על הפעלת הסמכות לעמוד גם במבחני המידתיות, לאחר שבעל הסמכות ערך בחינה קפדנית ואיזון ראוי בין כלל האינטרסים העומדים על כף המאזניים. (ר' בג"ץ 1730/96 **סאלם נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון**, פ"ד נ(1) 353, 359). כפי שייטען להלן, ההחלטה להרוס את בית משפחת מרשיי אינה יכולה להיחשב סבירה או מידתית בנסיבות העניין.

פגיעה בחפים מפשע:

18. כמתואר בחלק העובדתי, בבית משפחת מרשיי מתגוררים 9 מבוגרים ו-6 ילדים. כוחות צה"ל כבר הרסו את יחידת המגורים בה התגורר החשוד יחד עם אשתו וילדיו, וכעת מבקשים הם להרוס דירה נוספת, אליה עברה אשת לאחרי ההריסה יחד עם ילדיה.

19. הריסת דירת המגורים תגרום סבל בל יתואר לחפים מפשע, ופגיעה אנושה בכבוד האדם שלהם. נזכיר, כי מדובר בין השאר בשלושה ילדים, שהמבוגר בהם בן חמש וחצי. במה חטאו ילדי המשפחה שיהיה עליהם להפוך בפעם השנייה בתוך שבועיים לחסרי בית? הפגיעה בילדי המשפחה מנוגדת לזכויותיהם של הילדים ולמחויבותיה של מדינת ישראל על פי האמנה בדבר זכויות הילד, ובפרט לפי סעיפים 2(ב):

"ב. המדינות החברות ינקטו בכל האמצעים המתאימים להבטיח כי הילד מוגן מפני כל צורה של הפליה או ענישה על יסוד מעמדו, פעילויותיהם, השקפותיהם, או אמונותיהם של הורי הילד, אפטרופסיו החוקיים, או בני משפחתו".

וסעיף 38 לאמנה:

"א. המדינות החברות מקבלות על עצמן לכבד ולהבטיח כי יכובדו כללים של חוק הומניטרי בינלאומי החלים עליהן במצבים של מאבק מזוין, והנוגעים לילד.

...

ד. בהתאם למחויבותן על פי החוק ההומניטרי הבינלאומי להגן על אוכלוסייה אזרחית במהלך מאבקים מזוינים, ינקטו המדינות החברות כל צעד אפשרי כדי להבטיח הגנה וטיפול לילדים הנפגעים על ידי מאבק מזוין".

לעניין תחולת אמנות זכויות האדם בשטחים הכבושים ראו בג"ץ 769/02 **הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל ואח' נ' ממשלת ישראל**, (פורסם בנבו, 14.12.2006), והאסמכתאות שם.

20. בעקבות הריסת דירת המגורים בקומה השנייה, נגרמו נזקים כבדים לכל הדירות במבנה, משפחות על ילדיהן. בשל הנזקים שנגרמו מחד, והחשש מהריסות נוספות, עזבו מרבית המשפחות את בתיהן.

21. זאת ועוד. לפי הפרסומים באמצעי התקשורת, אבו עיישה נחשד בחטיפת שלושת הנערים מגוש עציון, והוא כעת מבוקש על ידי כוחות הביטחון. בנסיבות אלה, מובן שלא הוגש כנגדו

כתב אישום, וממילא אשמתו לא הוכחה. אם וכאשר יוגש כתב אישום, ובמידה ויורשע החשוד במעשים, ייגזר דינו והוא ישלם על מעשיו. לפיכך, לא ברור מדוע אצה הדרך להרוס את בית המשפחה, ולפגוע בשמונה מבוגרים ושישה ילדים חפים מכל חטא ופשע.

22. הריסת הבית עשויה להביא אף לפגיעה בחזקת החפות העומדת לחשוד. הריסת ביתו של החשוד כצעד ענישתי, עוד בטרם נעצר ונתברר החשד כנגדו, בטרם הוגש נגדו כתב אישום והוא עמד לדין, לא תאפשר לבית משפט לדון אותו מתוך העדר פניות והנחת חפות, העומדת לכל אדם בהליך הפלילי, ומעוגנת בסעיף 14(2) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות (1966; אושררה 1991). (ראה והשווה סעיף 9א לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו-1996, האוסר על כבילת עציר במקום ציבורי בשל החשש מפגיעה בכבודו ובחזקת החפות העומדת לרשותו).

פגיעה בזכות הטיעון:

23. כאמור, בליל ה-30.6.2014 הרסו כוחות צה"ל את יחידת הדיור בה התגורר החשוד יחד עם אישתו וילדיו. הריסה זו התבצעה ללא מתן הודעה מוקדמת או זכות טיעון, ולמעשה בלא הליך מינהלי כלשהו. על מקומה של הזכות לטיעון ככלל יסוד בכללי הצדק הטבעי, כחלק מהמשפט המינהלי, דומה כי אין צורך להכביר במלים. "מקורה ויסודה במורשת ישראל מקדמת דנא, וחכמי ישראל ראוה כזכות יסוד הקדומה ביותר בתרבות אנוש" (בג"ץ 4112/90 האגודה לזכויות האזרח נ' אלוף פיקוד הדרום, פ"ד מד(4) 626, 637). הלכה מושרשת היא במשפט הישראלי, כי אין פוגעים בזכותו של אדם לכבוד או לקניין מבלי שניתנה לו הזכות להשמיע את טענותיו. בהיקפה המלא כוללת זכות הטיעון הודעה, לפיה הרשות שוקלת החלטה שתפגע באותו אדם: פירוט נימוקיה ושיקוליה של הרשות; הצגת הראיות העומדות ביסוד כוונתה של הרשות; ומתן אפשרות להביא טענות בכתב או בעל פה, על ידי הנפגע או בא כוחו.

24. בבג"ץ 358/88 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד מג(2) 529 541 (1989) (להלן: "עניין האגודה לזכויות האזרח"), נדרש בית משפט נכבד זה לאופן בו יש לקיים את זכות השימוע בכל הנוגע להפעלת הסמכות בהתאם לתקנה 119, וקבע כדלהלן:

"(א) ... פרט למקרים של צורך צבאי-מבצעי כאמור בסעיף 8 [כלומר, נסיבות בהן רואה הרשות הצבאית צורך מבצעי בפעולה מיידית, ס.ב.נ.], מן הראוי שתיכלל בצו, לפי תקנה 119, הודעה בדבר מתן אפשרות למי שאליהם מופנה הצו לבחור פרקליט ולפנות למפקד הצבאי קודם להפעלת הצו, תוך זמן קצוב שיפורט, וכי לאהר מכן, אם ירצו בכך, תינתן להם שהות נוספת, אף היא קצובה בזמן, לפנות לבית המשפט הזה בטרם יופעל הצו."

25. בטרם הרסו כוחות צה"ל את דירת מרשיי, לא קיים ולו אחד מהתנאים המפורטים בפסיקת בית המשפט העליון ביחס למתן זכות שימוע. יוער, כי בענייננו לא חל החריג בדבר "צורך צבאי-מבצעי", הריג אשר יושם בבג"ץ 4112/90 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' אלוף פיקוד

הדרום, פ"ד מד(4) 626, בו דובר בצורך דחוף בפעולה להגנת העוברים במקום, אשר גבר על הזכות לקיים זכות טיעון.

26. בענייננו, לא ניתן לשוות כל צורך צבאי דחוף בהריסת דירת המגורים. כגון סילוק מכשול או התנגדות. מובן שלא היתה כל התקפה על כוחות הצבא שנכנסו לבית המשפחה (השווה עניין האגודה לזכויות האזרח, בעמ' 540). יוער, כי ביום הריסת דירת המשפחה, היו כל הגברים הבוגרים במשפחה נתונים במעצר.

27. מן המקובץ עולה, כי הריסת דירה המשפחה שבקומה העליונה נעשתה תוך הפרת זכויותיהם הדיוניות של מרשיי, ללא הליך ראוי ומתן זכות שימוע, ובניגוד לעקרונות היסוד של המשפט המינהלי. בצירוף העובדה שמדובר בפגיעה קשה בזכויותיהם של מרשיי, והנזק הרב שנגרם להם, מדובר בשיקול רב משמעות לעניין הריסת דירה נוספת בבית המשפחה.

ההחלטה אינה מידתית:

28. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, לאור הפגיעה הקשה בזכויות יסוד, על יישומה של סמכות המפקד הצבאי בהתאם לתקנה 119 להיות מצומצם, בכפוף להפעלת שיקול דעת סביר ולמבחני המידתיות. וכך קבע אך לאחרונה בית המשפט העליון, בבג"ץ 4597/14 עואודה נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית (פורסם בנבו, 1.7.2014) (להלן: "עניין עואודה"):

"... בפרשו את [תקנה 119], צמצם בית משפט זה את יישומה וביצועה וקבע כי המפקד הצבאי מצווה להפעיל שיקול דעת סביר בהפעילו את סמכותו מכוחה ולפעול במידתיות. ... קביעה זו קיבלה משנה תוקף לאחר כינון חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. בית משפט זה קבע כי אף שהתקנה חוסה תחת פסקת שמירת הדינים, הרי שיש לפרשה ברוח חוקי היסוד [...] אין מחלוקת על כך שהפעלת הסמכות מכוח תקנה 119 פוגעת בזכויות אדם. היא פוגעת בזכות לקניין ובזכות לכבוד האדם. על כן, כפי שנפסק, הפעלת הסמכות נדרשת להיות מידתית".

29. בבג"ץ 769/02 הנזכר לעיל, הדגיש בית המשפט העליון כי נקודת המוצא לבחינת מידתיות ההחלטה היא זכותם של האזרחים התמימים:

"אלא שגם בתנאים הקשים של הלחימה בטרור, יש להקפיד על ההבחנה בין הלוחמים פורעי- החוק לבין האזרחים. זו, לענייננו, משמעותו של "המיקוד" בסיכול הממוקד. זו משמעותה של דרישת המידתיות שחברי הנשיא עוסק בה בהרחבה.

בכל הנוגע ליישום דרישת המידתיות, מדגישה נקודת המוצא הראויה את זכותם של האזרחים התמימים שאינם פורעי חוק. על מדינת ישראל מוטלת החובה לכבד את חייהם של אזרחי הצד שכנגד. על חיי אזרחיה חייבת היא להגן, תוך כיבוד חייהם של האזרחים שאינם נתונים לשליטתה האפקטיבית. כשזכותם של האזרחים התמימים לנגד עיננו, יקל עלינו להכיר בחשיבותן של המגבלות המוטלות על ניהול הסכסוך המזויין.

חובה זו היא גם חלק מן המערכת הנורמטיבית הנוספת החלה על הסכסוך המזויין. היא חלק מהקוד המוסרי של המדינה ומעיקרון העל של שמירה על כבוד האדם". (עמ' 61, ההדגשות הוספו)

30. אכן, במשטר המכבד זכויות יסוד ומגן על כבוד האדם, אין מפעילים את תקנה 119 אלא אם כולו כל הקיצים. הא ראייה, שתקנה 119 אינה מופעלת בישראל כנגד משפחותיהם של אסירים בטחוניים יהודים, למרות ההסלמה שאנו עדים לה באלימות כנגד אזרחי ישראל הערבים ופשעים על רקע לאומני. במאמר מוסגר יוער, כי קיים חשש של ממש שההבדלים בין יישום התקנה באופן שונה במקרים דומים עולים כדי אפליה.

31. בענייננו לא מתקיים קשר רציונלי בין האמצעי למטרה הנטענת, כלומר הרתעת מפגעים פוטנציאליים וסיוע בבטחון האזור. בשים לב לפגיעה האנושה בזכויות מרשיי, נדרשת מידה גבוהה של הוכחה לגבי יעילותו של אמצעי כה קשה. ואולם, לא רק שאין כל ראייה לכך שהריסת בתים אכן משרתת את המטרה המוצהרת של הפעולה, אלא שרשויות הביטחון בעצמן הגיעו בעבר למסקנה כי המדיניות של הריסת בתים של משפחות מפגעים, לא הוכיחה עצמה כמדיניות מרתיעה. לאור זאת, בשנת 2005 קיבל שר הביטחון את המלצות צוות שני, והחליט על הפסקת השימוש בסמכות לפי תקנה 119, כיון שההרתעה לא הוכחה כאפקטיבית ונזקן של ההריסת עלה על תועלתו.

32. גם ההודעה עצמה נוקטת לשון "עשוי" בהתייחסה למטרת השימוש בסמכות: "צעד זה עשוי להרתיע מפגעים פוטנציאליים ולסייע בביטחון האזור". ואולם, בהתחשב בנזק העצום והבלתי הפיך שייגרם למרשיי, לרבות ילדי וקטני המשפחה, אין די בכך שצעד כה אכזרי "עשוי" להגשים מטרות אלה. הנזק הוא וודאי וקשה, ונדרשת תועלת ברמת וודאות משמעותית גבוהה יותר כדי להצדיקו.

33. בנוסף לאמור, ההחלטה אף אינה עומדת במבחן האמצעי שפגיעתו פחותה, שכן בהתחשב בעובדה שכוחות צה"ל כבר הרסו דירה אחת מתוך המבנה, שהינה דירתו של החשוד ומשפחתו הגרעינית, אין הצדקה להרוס דירה נוספת במבנה (ר' עניין עואודה הנזכר לעיל, בפסקאות 18 ו-27 לפסק דינה של כב' המשנה לנשיא נאור). בנוסף על כך, החשוד נתון ככל הנראה במנוסה ואם ייתפס הוא ייעצר ויועמד לדין, באינטרס ההרתעה על סיפוקו. ממילא מעורבותו הנטענת של החשוד בעבירה כבר גרמה סבל כבד להרס קשה למשפחתו, סבל ונזק הנצפים על ידי סביבתם. מובן ששימוש באמצעי כה פוגעני ובלתי הפיך אינו יכול להיחשב מידתי בנסיבות העניין.

34. גם הרתעת הרבים נתקיימה באמצעים רבים אחרים מאז אירוע החטיפה. מאות מתושבי יהודה ושומרון נעצרו, רבים מהם במעצרים מינהליים, צה"ל פשט על עשרות מטרות של ארגון חמאס ביהודה ושומרון, וכן נפתחה מערכה ברצועת עזה בה נהרגו על ידי כוחות צה"ל נכון להיום למעלה ממאתיים אזרחים פלסטינים. רבים מהם נשים וילדים חפים מפשע. לא יכול להיות חולק

אם כך, כי החיים בשטחי הרשות הפלסטינית אינם כשהיו טרם החטיפה, הן מבחינת הרתעת היחיד של החשוד ומשחתו והן מבחינת הרתעת הרבים. אם בכל אלו לא היתה הרתעה, ספק במה תוסיף הריסת הבית המתוכננת על ידכם.

35. יתרה מכך, לפגיעה בחפים מפשע ולענישה קולקטיבית קיימות גם תוצאות שליליות של הגברת העוינות והשנאה, והנחלת התחושה כי ישראל אינה מייחסת כל ערך לשלוםם ולרווחתם של תושבי השטחים, גם אם הינם חפים מפשע ואינם מעורבים בכל פעילות עוינת. תחושה והכרה זו עלולה להגביר את נכונותם של מפגעים עתידיים ולהנחיל תחושות של ייאוש ונכונות להקרבה, ולא פחד וחשש. בכך עלול ההרס ללא אבחנה המתוכנן על ידכם לתרום לתחושת סביבתו הקרובה והרחוקה של החשוד כי ממילא אין להם מה להפסיד ודווקא לפגוע באינטרסים הביטחוניים של ישראל ולעודד פעולות פגיעה נוספות.

לסיכום:

36. דירת משפחתו הגרעינית של החשוד נהרסה לפני כשבועיים בלבד. כעת, הודיעו כוחות צה"ל על הכוונה להרוס דירה נוספת במבנה המשפחה. נזכיר, כי הריסת הדירה הקודמת נעשתה בלא כל הליך מינהלי, ותוך הפרה גסה של זכויותיהם הדיוניות של מרשיי. כלומר – הלכה למעשה כבר הופעלה הסמכות בהתאם לסעיף 119 (גם אם ללא הליך ראוי), ולכן לא ברור מדוע קיימת כוונה להרוס דירה נוספת בבית מרשיי.

37. יתר על כן, כפי שהראינו לעיל, הריסת בתים הינה אמצעי אכזרי ובלתי הפיך, אשר יעילותו מוטלת בספק, כפי שהכיר גם שר הביטחון בהפסיקו מדיניות זו בגדה המערבית לפני שנים מספר. בנסיבות העניין, לא ניתן לראות שימוש באמצעי כה פוגעני כמידתי.

38. אשר על כן. **נבקשכם לחזור בכם מן הכוונה להרוס את דירת מרשיי.**

39. **נשוב ונציין, כי כל עוד ההליכים בכל הנוגע להריסת דירת מרשיי תלויים ועומדים, אין לנקוט בכל פעולה שתביא לפגיעה כלשהי בביתם. כמו כן, במידה שיוחלט לדחות השגה זו, יש בכוונת מרשיי לפנות בעתירה דחופה לבית המשפט העליון. לצורך כך נבקש פרק זמן סביר, אשר במהלכו לא תינקט כל פעולה שתביא לפגיעה במבנה.**

בברכה,
סמדר בן-נתן, עו"ד